

AMIC PINSÀ

Un relat de: [J.Lluís Cusidó i Ciuraneta](#)

Pedra natural, pedra de pissarra de diferents grandàries i cants estellats, pedres que antigament foren destrament col·locades, unides amb fang eixugat al sòl, així varen construir les sòlides, gruixudes i altes parets de les centenàries cases del poble.

Els primers raigs de sol s'estavellen contra els vidres de la vella, petita i desencaixada finestra de dos batents, construïts cadascun d'una peça de fusta de roure massís en la que s'hi varen vogir dos espais quadrats per col·locar-hi llurs vidres, finestra muntada a la part interior de l'habitació deixant a l'exterior un túnel de gruixuda paret.

L'escalfor de la pedra exposada al sol atrau un ocellet que barroerament hi aterra i es posiciona sota el llindar de la finestra.

És bonic d'observar-lo, és un pinsà adult de plomes multicolors, veig com amb el bec es pentina les plomes de les ales; té l'entorn dels ulls, galtes, coll i esquena del color de la terra vermellosa, el cap i clatell gris clar, el bec gruixut i resistent, els ulls xics brillants i rogencs, pit i panxa ocre clar, ales blanques i negres, àgil cua timó pel vol, i les potes... en té una de ferida!

A poc a poc obro un dels batents de la vella finestra, les frontisses grinyolen però l'ocell segueix allà quiet, els seus ulls tristos em miren de reüll mentre es picoteja la pota ferida. Sembla que demani ajut.

Lentament li atanso la meua mà oberta fins arribar a tocar-li les fines plomes del pit.

No s'espanta, em mira la mà que mantinc oberta i immòbil, gira el cap per enfocar un dels seus ulls fixant-se especialment en el meu dit, amb l'índex li acaricio suaument el pit que és suau com el vellut, ell ho accepta picotejant-me el palmell de la mà, seguim uns instants amb aquesta cerimònia fins que de sobte, puja i s'ajoca damunt la mà, té el cos fred, tanco els dits per retenir-lo i abrigar-lo.

Amb suavitat plego el colze i reculo una passa per portar-lo dins de casa sense tancar mai la finestra.

Agafó la farmaciola, em dirigeixo a la taula del menjador que està davant de la finestra, recolzo i obro la mà damunt la taula al centre de la qual hi ha un tapet i un gerro amb romaní, el pinsà el mira i observa després el cobretaula de ganxet en el que feixugament s'hi trasllada.

Obro la farmaciola, trio el que em pot fer servei, amb cura agafó el pinsà, i intento guarir-li la poteta, a l'acabar li beso el cap i el deixo novament damunt el cobretaula de ganxet.

El contemplo, ell es mira la pota, després em mira el cap i d'una revolada se'm posa sobre el cabell, piula i fuig volant per la finestra.

Passats uns dies, mentre amb la finestra oberta estava recolzat a la taula llegint un llibre, veig com un ocell que du una petita i tendra branqueta al bec es posa a la finestra, mira curiós dins de casa i d'una revolada es posa damunt del cobretaula de ganxet, a saltirons avança deixant a prop de la meua mà la branqueta de romaní florit, amb mira encuriós, piula, fa un salt fins posar-se sobre el meu cap, després fa un vol per l'estada i se'n va.

Sens dubte era el meu pinsà, el mateix que des de les hores em visita assíduament.

Això és l'agraïment, la farigola el seu present, les visites l'amistat.

J. Lluís Cusidó i Ciuraneta

20 de setembre del 2009